

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/175/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818200346
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6818200346.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu E. E., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX E. XX, právne zastúpeného Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Zakvášov 55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 512,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 6Csp/32/2018-146 zo 16. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 867,53 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% zo sumy 867,53 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia (časť prvého výroku), **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok Okresného súdu Revúca v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 644,63 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% zo sumy 644,63 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia (časť prvého výroku) **m e n í t a k**, žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie 644,63 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% zo sumy 644,63 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia, **z a m i e t a**.

III. Rozsudok Okresného súdu Revúca v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) **m e n í t a k**, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 14,74 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

IV. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 14,74 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 16. 07. 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1512,16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1512,16 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok). Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 1 512,16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 512,16 Eur od 10. 03. 2017 do zaplatenia s odkazom na Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 27. 09. 2012. Poskytnutý úver vo výške 1 284,25 Eur a 678,76 Eur žalobca považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca na jeho

splatenie zaplatil žalovanému celkom 3 475,17 Eur, pričom žalovaná suma 1 512,16 Eur predstavuje rozdiel medzi žalobcom prijatými prostriedkami z úveru a zaplatenými splátkami.

Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzatvorili (žalobca podpisom žiadosti dňa 27. 09. 2012 a žalovaný jej akceptovaním dňa 09. 10. 2012) zmluvu o tzv. revolvingovom úvere (ďalej aj „Zmluva,“ resp. „Zmluva o revolvingovom úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalobcovi vo výške 1 500,- Eur, ktorý mal žalobca splatiť v 42 mesačných splátkach po 80,37 Eur splatných k 24. dňu v mesiaci, spolu s odmenou (úrokmi) vo výške 1 875,54 Eur. Žalobca mal zaplatiť žalovanému 3 375,54 Eur pri úrokovej sadzbe a RPMN úveru 70,01 % ročne a pri priemernej hodnote RPMN 45,60 %. Zároveň bolo dojednané poskytnutie ďalšieho úveru (tzv. revolving) vo výške 790,84 Eur so zmluvnou odmenou (úrokom) za jeho poskytnutie vo výške 1 138,04 Eur, teda žalobca mal zaplatiť 1 928,88 Eur, pri ktorom nebolo dojednané v akých splátkach (výška a počet) má žalobca tento úver splatiť, to všetko pri úrokovej sadzbe úveru 76,21 % ročne a RPMN 63,32 %. V bode 8.1 Zmluvy sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému poplatok za službu odloženia maximálne troch splátok úveru vo výške 215,75 Eur (čo zodpovedá 2,68 násobku jednej mesačnej splátky). Podľa bodu 4.2 zmluvných dojednaní, ak dlžník zaplatí vždy každých 24 splátok pri úvere so splatnosťou 42 mesiacov, bude mu za podmienok predchádzajúceho schválenia zo strany veriteľa úver automaticky navýšený o sumu revolvingu (t.j. v prípade žalobcu to mala byť suma 790,84 Eur), pričom podľa bodu 4.3 zmluvných dojednaní výška mesačných splátok zostáva rovnaká a presná hodnota RPMN bude dlžníkovi oznámená v oznámení o poskytnutí revolvingu, ktoré odošle veriteľ dlžníkovi po uskutočnení revolvingu spolu s novým splátkovým kalendárom. Podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru č. I. 9, žalobcovi bol schválený úver vo výške 1 500,- Eur so splatnosťou v mesačných splátkach vo výške 80,37 Eur splatných od 24. 11. 2012 do 24. 04. 2016 s RPMN 67,24 % a s poplatkom za službu odloženia maximálne troch splátok vo výške 215,75 Eur a ďalej bol žalobcovi schválený revolving vo výške 902,92 Eur so splatnosťou v mesačných splátkach vo výške 80,37 Eur s RPMN 60,49 % a s celkovou sumou, ktorá musí dlžník zaplatiť pri poskytnutí každého revolvingu 1 928,88 Eur. Úver podľa Zmluvy bol žalobcovi vyplatený na jeho účet vo výške 1 284,25 Eur dňa 10. 10. 2012 a prvý revolving bol vyplatený na účet žalobcu dňa 27. 10. 2014 vo výške 678,76 Eur. Podľa karty klienta žalobca zaplatil splátkami zaplatenými od 26. 11. 2012 do 09. 03. 2017 spolu 3 475,17 Eur, pričom istinu poskytnutého úveru a prvého revolvingu 1 963,01 Eur (1 284,25 + 678,76) žalobca splatil 25. splátkou zaplatenou dňa 07. 11. 2014.

O vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel v deň prevzatia právneho zastúpenia jeho advokátkou 26. 05. 2017, kedy žalobca podpísal splnomocnenie na zastupovanie.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 2 písm. g), j) a písm. k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v roku 2012 (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“ resp. „ZoSÚ“), § 3 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená Zmluva, ktorú možno právne kvalifikovať ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských právnych vzťahoch.

Podľa uzatvorenej Zmluvy aj podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru, žalobcovi bol schválený úver vo výške 1 500,- Eur splatný v mesačných splátkach vo výške 80,37 Eur splatných od 24. 11. 2012 do 24.04.2016 v celkovej čiastke 3 375,54 Eur s RPMN 70,01 % resp. 67,24 %. Takto dojednaný úver bol žalobcovi poskytnutý v sume 1 284,25 Eur (t.j. nie v sume 1 500,- Eur). Žalovaný pri poskytnutí úveru od požadovanej a schválenej istiny úveru 1 500,- Eur odpočítal poplatok za službu odloženia maximálne troch splátok vo výške 215,75 Eur dojednaný v bode 8.1 Zmluvy. Uzatvorená Zmluva ani oznámenie veriteľa o schválení poskytnutého úveru tak neobsahujú všetky zákonom predpísané náležitosti, resp. tieto nie sú uvedené v správnej výške, pretože údaje o splatnosti úveru (42 splátok po 80,37 Eur), celkovej čiastke (3 375,54 Eur) a výške RPMN (70,01 % resp. 67,24 %) vychádzajú z predpokladu, že žalobcovi bude reálne vyplatený úver v sume 1 500,- Eur, t. j. bez zohľadnenia poplatku za službu odloženia maximálne troch splátok vo výške 215,75 Eur. Súčasťou nákladov žalobcu súvisiacich s úverom je však aj tento poplatok, pri zohľadnení ktorého potom výška RPMN úveru predstavuje 128 %, čo zodpovedá žalobcovi reálne vyplatenej sume úveru 1 284,25 Eur so splatnosťou v 42 splátkach po 80,37 Eur a nákladoch žalobcu pozostávajúcich z odmeny (úroku) 1 875,54 Eur a uvedeného poplatku 215,75 Eur. Zmluva preto neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (najmä správny údaj o RPMN a celkových nákladoch žalobcu), resp. údaje uvedené v zmluve nie sú správne. Z hľadiska dodržania základných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovených § 9 ods. 2 ZoSÚ možno takto stanovené obsahové náležitosti považovať za dodržané iba v prípade úplného

uvedenia všetkých údajov v správnej hodnote teda nie aj v prípade uvedenia akéhokoľvek z údajov v zmluve v hodnote nesprávnej. Veriteľ nemá možnosť v zmluve uvádzať akékoľvek údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nákladoch spojených s úverom alebo o výške RPMN, ale iba také, ktoré zodpovedajú celkovej sume všetkých úrokov, poplatkov a iných záväzkov, ktoré spotrebiteľ musí veriteľovi podľa uzatvorenej zmluvy zaplatiť. Keďže Zmluva o úvere správny údaj o celkovej čiastke a o výške RPMN neobsahuje, nespĺňa základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencia ktorej je ustanovením § 11 ods. 1 ZoSÚ sankcionovaná tým, že žalobcovi poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o výške RPMN sú pritom práve tými údajmi, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Rovnakými nedostatkami je postihnuté aj dojednanie tzv. revolvingového úveru, ktorý mal byť žalobcovi poskytnutý vo výške 902,92 Eur a žalobca mal tento revolving splatiť splátkami v celkovej čiastke 1 928,88 Eur. Takto dojednaný revolving bol však žalobcovi poskytnutý iba v sume 678,76 Eur, pričom pri jeho splatnosti v celkovej sume 1 928,88 Eur v 24 splátkach po 80,37 Eur výška RPMN revolvingu predstavuje až 243,80 %. Žalobca tak bol v oboch prípadoch povinný zaplatiť žalovanému iba istinu čerpaného úveru a revolvingu, t. j. sumu 1 963,01 Eur (1 284,25 + 678,76).

Z karty klienta vyplýva, že žalobca zaplatil žalovanému splátky v celkovej výške 3 475,17 Eur, teda o 1 512,16 Eur viac ako bola celková výška istiny poskytnutého úveru a revolvingu, ktoré podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ sa považujú za bezúročné a bez poplatkov, žalovaný preto na zaplatenie prostriedkov presahujúcich istinu úverov nemal právny nárok. Suma, ktorú žalobca zaplatil nad istinu poskytnutých úverov (t.j. suma 1 512,16 Eur), predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného získané plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 OZ).

Podľa názoru súdu prvej inštancie námietka premlčania vznesená žalovaným nebola dôvodná ani sčasti. Právo na vrátenie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04. 07. 2012). Súd prvej inštancie mal za to, že s poukazom na udelenie plnej moci advokátke žalobcom dňa 26. 05. 2017, kedy bol žalobca jeho advokátkou oboznámený so skutkovým a právnym stavom, žalobca sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel až v tento deň t.j. 26. 05. 2017. Žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, preto dospel súd prvej inštancie k záveru, že najskôr dňa 26. 05. 2017, odkedy žalobcovi začala byť poskytovaná právna pomoc advokátom, žalobca zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Žaloba bola na súd prvej inštancie podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, a to dňa 22. 02. 2018. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd prvej inštancie ďalej skúmal, či žaloba bola podaná tiež v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len prijaté plnenie ako istina úveru. Námietka premlčania vznesená žalovaným potom s poukazom na trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie) bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná dňa 22. 02. 2018, t.j. niektoré so žalobcom zaplatených splátok boli zaplatené už viac ako tri roky pred podaním žaloby (splátky zaplatené pred 22. 02. 2015).

Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jeho úmysel (hoci aj nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t. j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanému poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovil žalovaný, ktorý dlhodobo vystupuje v pozícii poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že žalovaný poskytol žalobcovi peniaze s tým, aby sa mu tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavovali dohodnuté úroky a ďalšie poplatky v súvislosti s poskytnutým úverom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho

podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. Iba skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ očakával zisk zo svojho podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať späťne k obdobiu uzatvorenia zmluvy, pretože pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/632/2015 zo dňa 29. 06. 2016). Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia desaťročnej objektívnej premlčacej doby.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol: „Vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom takýto záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Za zneužitie práva nie je možné bez ďalšieho považovať skutočnosť, že námietku premlčania vznesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva stranou sporu, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (z rozhodnutia Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011). Vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach súd uplatnenú námietku premlčania zo strany žalovaného vyhodnotil ako rozpornú s dobrými mravmi. Súd mal za to, že uplatnenie námietky premlčania žalovaným je výrazom zneužitia práva na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil, lebo ako už bolo vyššie uvedené, skutočnosť, že plnil viac, ako mal, sa dozvedel až po konzultácii so svojou advokátkou dňa 26. 05. 2017. Následne udelenie splnomocnenia advokátke zo strany žalobcu na zastupovanie vo veci preto podľa názoru súdu nie je možné hodnotiť ako bezdôvodné nedbanie na svoje práva. Na strane druhej žalovaný ako subjekt poskytujúci spotrebiteľské úvery od roku 2008 si v súvislosti s množstvom sporov vedených na celom území Slovenskej republiky proti dlžníkom neplniacim si svoje zmluvné záväzky, musí byť veľmi dobre vedomý nedostatkov vytykaných súdnymi rozhodnutiami z hľadiska absencie obligatórnych obsahových náležitostí v jeho formulárových zmluvách o spotrebiteľských úveroch, a tým aj bezúročnosti a bezodplatnosti poskytnutých úverov žalovaným. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným, súd preto v prejednávanej veci považoval za taký výkon práva, ktorý je výrazom zneužitia práva na úkor spotrebiteľa, voči ktorému by priznanie účinkov premlčania s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu by bolo neprimerane tvrdým postihom. Preto na žalovaným vznesenú námietku premlčania ako na dobrým mravom odporujúcu súd neprihliadal, podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.512,16 Eur.

Záväzok žalovaného vrátiť žalobcovi zaplatené splátky presahujúce istinu poskytnutého úveru ako bezdôvodné obohatenie nemá zmluvou ani zákonom stanovenú splatnosť, splatným sa preto stáva podľa § 563 Občianskeho zákonníka na výzvu veriteľa. Keďže žalobca pred podaním žaloby nevyzval žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia, stal sa jeho nárok splatným až dňom doručenia žaloby žalovanému, k čomu došlo 01. 03. 2018 a počnúc od 02. 03. 2018 je žalovaný v omeškaní so zaplatením sumy 1.512,16 Eur. Preto súd žalovaného zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške vo výške 5 % ročne zo sumy 1.512,16 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z omeškania už od 10. 03. 2017 súd podanú žalobu ako v nepatrnej časti nedôvodnú zamietol.“

O nároku na trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalobca bol v konaní úspešný takmer v celom rozsahu, neúspešný bol len v nepatrnej časti o zaplatenie úroku z omeškania z dobu od 10. 03. 2017 do 01. 03. 2018, preto súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1512,16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1512,16 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia (prvý výrok) a do závislého výroku o trovách konania (tretí výrok), žalovaný podal včas odvolanie.

Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v odvolaní napadnutých výrokoch (prvý a tretí výrok), žalobu zamietol a priznal mu právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP.

Namietal nesprávne a nedostatočné skutkové závery a nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý uplatnenie námietky premlčania označil za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozsudku nevyplýva žiadna preukázaná skutočnosť, podľa ktorej výkon práva spočívajúci v uplatnení námietky premlčania odporuje dobrým mravom.

O konanie vykazujúce znaky úmyslu poškodiť druhého účastníka uplatnením námietky premlčania nie je možné uvažovať z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohoto nároku uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odoprenie práva uplatniť námietku premlčania. (porovnatelne napríklad uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 31. augusta 2004, sp. zn. 25 Cdo 2648/2003)

Podľa jeho názoru argument o „dozvedení sa“ o obohatení od advokáta je zavádzajúci, pretože žiadna právna norma nepočíta s tým, že možnosť uplatnenia práva je viazané na poskytnutie právnej pomoci. Súd prvej inštancie v súvislosti s okolnosťami na strane žalobcu nezistil žiadne osobitné okolnosti na strane žalobcu, ktoré by boli vo výnimočnej intenzite do tej miery, kedy by malo dôjsť k odopretiu práva na uplatnenie námietky premlčania.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný ako veriteľ si mal byť vedomý nedostatkov v zmluve. Z celého rozsudku nevyplýva jediný záver odkazujúci na vykonané dokazovanie, podľa ktorého by takáto skutočnosť existovala v čase uzavretia zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie poukazuje na to, že poplatok za dohodu o poskytnutí služby mal byť započítaný do RPMN, potom v tejto súvislosti existuje aj súdna prax nestotožňujúca sa s uvedeným záverom (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/5/2016-14).

Postup súdu prvej inštancie pri hodnotení námietky premlčania je jednostranný. Z dokazovania nevyplývajú žiadne osobitné okolnosti, ktoré by preukazovali, že výkon práva uplatniť námietku premlčania je založený na takých okolnostiach, ktoré zakladajú rozpor s dobrými mravmi. Z okolností, za ktorých bola námietka uplatnená súd prvej inštancie nemal preukázané skutočnosti, aby vyvodil záver uvádzaný v rozsudku. Ani z vyjadrenia žalobcu nevyplýva, že by mu v uplatňovaní nároku niečo nebránilo skôr.

Uviedol, že napáda aj samotný záver súdu o bezúročnosti a o vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože súd prvej inštancie označil poplatok (odplata za uzavretie dohody o poskytnutí služby) za súčasť nákladov spojených so spotrebiteľským úverom bez toho, aby označil ktoré zákonné ustanovenie pre tento záver a na základe akých skutkových záverov k tomu dospel. Rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný.

Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o revolvingovom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak.

Z bodu 8., ods. 8.6 tejto Dohody o poskytnutí služby vyplýva: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“

Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal na § 2 písm. g) ZoSÚ.

Namietal, že postupom súdu prvej inštancie a rozsudkom bolo porušené aj jeho právo na spravodlivý súdny proces, keďže súd prvej inštancie sa nezaoberal s jeho vyjadrením žalovaného v otázke, od ktorej odvodzoval záver o vzniku obohatenia.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa jeho názoru je rozsudok súdu prvej inštancie správny a dostatočne odôvodnený, obsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie sa jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal všetkými spornými otázkami, ktoré dostatočne odôvodnil, pričom nestotožnenie sa s argumentáciou žalovaného neznamená porušenie jeho práv na spravodlivý súdny proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

Odvolanie neobsahuje žiadne nové skutkové okolnosti odlišné od tých, ktorými sa súd prvej inštancie a aj on mali možnosť oboznámiť z predchádzajúcich vyjadrení žalovaného a ku ktorým sa už vyjadril.

Poukázal na nutnosť aplikácie podľa § 380 ods. 1 CSP a na to, že žalovaný v odvolaní nenapadol aj ďalší dôvod vedúci súd prvej inštancie k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, t.j. že Zmluva neobsahuje správny údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ, preto tento dôvod je potrebné považovať za správny tak, ako ho uviedol súd prvej inštancie. Zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ust. § 11 ods. 1 boli splnené kumulatívne. Pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú vedených náležitosti.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario, pretože vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplatenie sumy 787,16 Eur s príslušenstvom (časť prvého výroku) potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

Odvolací súd rozsudok prvoinstančného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku o zaplatenie 725,- Eur s príslušenstvom (časť prvého výroku) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) zmenil podľa § 388 CSP.

5. Pokiaľ okresný súd pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluvu o úvere uzavretú medzi žalobcom a žalovaným treba klasifikovať ako zmluvu spotrebiteľskú a následne skúmal, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti, považuje odvolací súd za vecne správne.

6. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere dňa 09. 10. 2015, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1 500,- Eur so splatnosťou v 42 splátkach po 80,37 Eur mesačne so splatnosťou 24. dňa v mesiaci. Zároveň sa zmluvné strany dohodli na poskytnutí revolvingu vo výške 790,84 Eur. Súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere bola Dohoda o poskytovaní služieb (bod 8).

8. Ustanovenia § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ explicitne vymedzujú obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj jeho písomnú formu.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že nesplnenie čí len z jednej náležitosti zmluvy o úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru.

10. Odvolací súd stotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že predmetný úver je bezúčnosť a bez poplatkov vzhľadom na nesprávne uvedenú výšku RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, pretože žalovaný reálne poskytol žalobcovi úver vo výške 1 284,25 Eur dňa 10. 10. 2012 na špecifikovaný účet žalobcu (viď č.l.10 spisu) namiesto 1 500,- Eur a úver (revolving) vo výške 678,76 Eur dňa 27. 10. 2014 na špecifikovaný účet žalobcu (viď č.l.11 spisu) namiesto 790,84 Eur, čo viedlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

11. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že nie je vylúčené, aby si účastníci zmluvy dohodli v Zmluve o úvere, že sa započítava určitá časť sumy na zaplatenie poplatku, avšak v danom prípade zmluva musí obsahovať celkovú výšku úveru ako ju definuje rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14 (Ernest Georg Radlinger, Helena Radlingerová, proti FINWAY a.s.), z ktorého vyplýva: „Treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa článku 3 písm. i) uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 tejto smernice. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Článok 19 ods. 1 smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I tejto smernice. Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle článku 3 písm. l) tejto smernice. Vnútroštátny súd musí v danej veci overiť, či jedna alebo viac súm uvedených v bodoch 27 a 28 tohto rozsudku neboli neoprávnene zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) smernice 2008/48, keďže táto okolnosť môže mať vplyv na výpočet RPMN a ovplyvniť tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere vo veci samej. Ako sa uvádza v odôvodneniach 31 a 43 smernice 2008/48, informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úverov. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2004, Cofinoga, C-264/02, EU:C:2004:127, bod 26, a uznesenie zo 16. novembra 2010, Pohotovosť, C-76/10, EU:C:2010:685, bod 70). Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne zaplatené.“

12. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14 teda vyplýva, že pod celkovou výškou úveru a pod celkovou výškou čerpania úveru nie je možné rozumieť sumu dohodnutú ako sumu úveru, resp. úverový limit v Zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým nie je vylúčené, že sa strany dohodnú na

započítaní poplatkov zo strany veriteľa, avšak zmluva potom musí zároveň obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie a z takej výšky sa potom musí vychádzať aj pri výpočte RPMN, k čomu v posudzovanej veci nepochybne nedošlo, keďže žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 1 500,- Eur, hoci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že úver bol poskytnutý len vo výške 1 284,25 Eur, teda nižší o 215,75 Eur a taktiež žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 790,40 Eur, hoci úver bol poskytnutý len vo výške 678,76 Eur, teda nižší o 111,64 Eur, ktoré žalovaný započítal na úhradu poplatku a teda hodnota RPMN bola v Zmluve o revolvingovom úvere nižšia než skutočná hodnota počítaná v súlade s prílohou 2 k ZoSÚ. Takéto podhodnotenie je uvedením RPMN nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu Dohoda o poskytovaní služieb, ktorá je súčasťou Zmluvy o úvere, je formulárovou dohodou, vopred pripravenou žalovaným (dodávateľom), ktorej obsah žalobca (spotrebiteľ) nemohol ovplyvniť, pričom sa žalovaný snažil obísť ustanovenia ZoSÚ tak, aby s poukazom na údajne osobitné dojednanie dohody, ktoré nebolo podmienkou poskytnutia úveru, nemusel odplatu za ňu zahrnúť do celkových nákladov úveru, čo má v konečnom dôsledku za následok nepravý údaj o RPMN. Dohoda o poskytovaní služieb nie je formulovaná tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce konkrétnu službu využiť (odklad splatnosti splátok), môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulovaná tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí už vopred odmenu. Dohoda o poskytovaní služieb hoci bola súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere ešte neodôvodňuje záver, že táto Dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli žalobcu pristúpiť na takéto zmluvné podmienky. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára, pričom okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že žalobca mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb.

14. Vzhľadom uvedené povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť žalovanému jedine sumu, ktorá bola daná žalovaným k dispozícii žalobcovi z titulu čerpania úveru vo výške 1 284,25 Eur dňa 10. 10. 2012 (1 500,- Eur - 215,75 Eur - odplata, ktorú žalovaný v zmysle bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere účtoval žalobcovi za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, ktoré neboli žalobcovi (spotrebiteľovi) reálne vyplatené. Túto sumu žalobca zaplatil žalovanému v období od 26. 11. 2012 do 07. 02. 2014 (viď „Karta klienta“ zo dňa 10. 05. 2017; č.l. 5 spisu).

15. Zároveň povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť žalovanému jedine sumu, ktorá bola daná žalovaným k dispozícii žalobcovi z titulu čerpania úveru vo výške 678,76 Eur dňa 27. 10. 2014 (790,84 Eur - 112,08 Eur - odplata, ktorú žalovaný v zmysle bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere účtoval žalobcovi za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, ktoré neboli žalobcovi (spotrebiteľovi) reálne vyplatené. Túto sumu žalobca zaplatil žalovanému v období od 07. 11. 2014 do 09. 07. 2015 (viď „Karta klienta“ zo dňa 10. 05. 2017; č.l. 5 spisu).

16. Bezdôvodné obohatenie je upravené v ustanovení § 451 OZ a nasl.. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. Subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému subjektu, t.j. v prospech toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

17. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia však vznikne len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby, a napokon, že nejde o prípad, keď Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 92/2010 z 19. januára 2012).

18. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení § 451 a nasl. OZ o bezdôvodnom obohatení, pretože povinnosťou žalovaného bolo

vydať majetkový prospech získaný od žalobcu bez právneho dôvodu. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), preto súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení § 451 a nasl. OZ o bezdôvodnom obohatení, pričom žalovaný je povinný vydať majetkový prospech získaný od žalobcu vo výške 1 512,16 Eur s prihliadnutím na to, že žalovaný reálne zaplatil žalobcovi sumu 1 963,01 Eur a žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 3 475,17 Eur (3475,17 Eur - 1963,01 Eur).

19. Vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania týkajúcu sa úhrad žalobcu realizovaných pred 22. 02. 2015, vznesenú žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 12. 03. 2018 (č.l. 28-35 spisu), odvolací súd konštatuje, že tento odvolací argument je dôvodný.

20. Pod premlčaním sa rozumie - oslabenie práva - t.j. súdnu nevyhmáateľnosť práva, ktoré sa neuplatnilo v stanovenej lehote (premlčacej dobe) za podmienky, že dlžník vznesie námietku premlčania, ale vzhľadom na existenciu záväzku možnosť dlžníka premlčací záväzok (naturálny záväzok) dobrovoľne splniť aj po uplynutí premlčacej doby. Premlčanie spočíva teda na dvoch právnych skutočnostiach: 1/ na uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby, ktorú nemožno ani skrátiť, ani predĺžiť, pretože je stanovená kogentnými predpismi, 2/ na neuplatnení práva pred súdom alebo u iného príslušného orgánu.

21. Funkciou premlčania je viesť účastníkov občianskoprávných vzťahov k tomu, aby svoje práva včas uplatnili predpísaným spôsobom pred orgánom (prípadne osobou) na to určeným, pokiaľ povinný subjekt nespĺnil svoju povinnosť dobrovoľne a včas. Stav neistoty, ktorý existuje po nesplnení určitej povinnosti (t.j. po zročnosti) nemôže trvať bez obmedzenia, a preto zákon vyžaduje od oprávneného subjektu, aby svoje právo uplatnil v stanovenej premlčacej dobe.

22. Pokiaľ sa jedná o neuplatnenie práva, ide o nečinnosť v tom smere, že oprávnený subjekt neuplatnil svoje právo v stanovenej lehote, pričom nezáleží na tom, z akých príčin (či subjektívnych alebo objektívnych príčin). Práva z občianskoprávných vzťahov sa uplatňujú spravidla na súde, ak nie je daná (výnimočne) právomoc iného orgánu.

23. Účinky uplatnenia práva v premlčacej dobe nastanú však len vtedy, keď sa právo uplatnilo proti tomu subjektu, ktorý má povinnosť plniť voči oprávnenej osobe.

24. Premlčacia doba je určená kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, tzn. dohodou strán ich nemožno ani skrátiť ani predĺžiť. Iba nepriamo ich možno predĺžiť, ak dlžník písomne uzná právo veriteľa čo do dôvodu a výšky, má takéto uznanie podľa §110 ods. 1 OZ za následok prerušenie doterajšej premlčacej doby a vznik plynutia novej desaťročnej doby.

25. Občiansky zákonník ustanovuje dĺžku trvania premlčacej doby, začiatok jej plynutia a podmienky plynutia.

26. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

27. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, resp. na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu škodnej udalosti a pri bezdôvodnom obohatení v okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne (dolus directus) a úmyselné bezdôvodné obohatenie, platí desaťročná objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 OZ).

28. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, subjektívna

plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

29. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud,“ premlčuje sa samostatne a samostatne (viď. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. decembra 2006, sp. zn. 33 Odo 52/2005).

30. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd uvádza, že v posudzovanej veci došlo k uplynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ), ktoré žalobca zaplatil žalovanému v súvislosti s poskytnutím úveru vo výške 1 284,25 Eur zo dňa 10. 10. 2012, pričom istinu poskytnutého úveru 1 284,25 žalobca zaplatil žalovanému 16. splátkou zaplatenou dňa 07. 02. 2014 (viď. Karta klienta zo dňa 10. 05. 2017; č.l. 12 spisu), preto žalobca od 07. 02. 2014 (keď žalobca zaplatil žalovanému i sumu 1,67 Eur) až do 09. 10. 2014 plnil žalovanému nad rámec sumy 1 284,25 Eur, a to bez právneho dôvodu.

31. Žalobcovi bol žalovaným poskytnutý úver (revolving) vo výške 678,76 Eur dňa 27. 10. 2014, ktorý žalobca začal splácať dňa 07. 11. 2014 a žalobca úver (revolving) vo výške 678,76 Eur zaplatil dňa 09. 07. 2015. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v období od 09. 07. 2015 do 09. 03. 2017 vo výške 867,53 Eur, keď žalobca žalovanému zaplatil: sumu 44,57 Eur dňa 09. 07. 2015, sumu 80,37 Eur dňa 07. 08. 2015, sumu 80,37 Eur dňa 09. 09. 2015, sumu 80,37 Eur dňa 08. 10. 2015, sumu 80,37 Eur dňa 09. 11. 2015, sumu 80,37 Eur dňa 22. 03. 2016, sumu 80,37 Eur dňa 25. 04. 2016, sumu 80,37 Eur dňa 24. 05. 2016, sumu 77,- Eur dňa 30. 06. 2016, sumu 3,37 Eur dňa 10. 11. 2016, sumu 37,63 Eur dňa 10. 11. 2016, sumu 41,- Eur dňa 10. 01. 2017, sumu 1,74 Eur dňa 20. 02. 2017, sumu 19,26 Eur dňa 20. 02. 2017, sumu 61,11 Eur dňa 09. 03. 2017, sumu 19,26 Eur dňa 09. 03. 2017. S prihliadnutím na to, že žaloba na súd prvej inštancie žalobcom podaná dňa 22. 02. 2018, jedná sa o nepremičané čiastky bezdôvodného obohatenia.

32. Odvolací súd konštatuje, že nedošlo k uplynutiu objektívnej ani subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 867,53 Eur v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ, keďže žalobca získal vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia po porade s jeho právnym zástupcom dňa 26. 05. 2017.

33. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že bol prospech získaný a kto ho získal. Subjektívna doba sa počíta odo dňa, keď sa oprávnený dozvie o uvedených skutočnostiach. Nestačí teda, že oprávnený (ten, na úkor koho bolo získané bezdôvodné obohatenie) sa prípadne mohol o nich dozvedieť.

34. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako možno právne kvalifikovať takýto nárok vyplývajúci zo skutkových okolností, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011 z 1. mája 2013).

35. Na to, aby začala plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza len vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho právo žalobou na súde.

36. Ako už bolo uvedené, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vždy vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a o tom, kto ho získal. V tejto súvislosti nie je právne významné, že oprávnený z bezdôvodného obohatenia sa o uvedených skutočnostiach mohol dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.

37. Žalovaný nepreukázal, že od momentu, kedy sa právny žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške 867,53 Eur a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, do momentu podania žaloby na súd, by bola uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia.

38. Potom treba vychádzať z tvrdenia žalobcu o tom, že sa žalovaný na jeho úkor obohatil, sa dozvedel až pri porade s advokátom, ktorému udelil plnú moc na zastupovanie v tomto konaní, teda od svojho právneho zástupcu získal skutočnú a kvalifikovanú vedomosť o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia, tzn. že reálne došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia v dôsledku porušenia zákona na strane žalovaného a k akému konkrétnemu rozsahu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného došlo.

39. Žalobca sa teda prvýkrát dozvedel (okrem právneho posúdenia Zmluvy o revolvingovom o úvere) aj relevantné skutočnosti pre možnosť uplatnenia si práva na vydanie bezdôvodného obohatenia od svojho právneho zástupcu, pričom k uvedenému došlo pri porade dňa 26. 05. 2017 a od tohto dňa aj začala plynúť pre žalobcu dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie bezdôvodného obohatenia na súde.

40. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi.

41. Odvolací súd konštatuje, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (contra bonos mores). Dobrými mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú presadzované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Výkon práv musí byť v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti (so zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnou úctou, toleranciou, dôverou atď.).

42. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu obmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávného vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 OZ je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

43. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 441/2013 zo dňa 31. 03. 2016, z ktorého vyplýva: „Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zásada výkonu práv v súlade s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona; pojem dobrých mravov nemožno totiž vykladať len ako korektív či doplňujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale tiež ako morálne meradlo pre použiteľnosť právnych noriem. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú

ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania je výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. “

44. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo148/2004 z 01. 05. 2005 vyplýva: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabránil tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprímeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania tým zabraňuje dlhodobému trvaní práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom na príslušnom orgáne svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod. Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.“

45. V rozsudku sp. zn. 1Cdo/203/2018 z 28. 05. 2019 Najvyšší súd SR uviedol: „Z vyššie uvedeného je zrejmé, že uvedená judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevylučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantis iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantis iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. 31. V danom prípade je dovolací súd názoru, že ani v spotrebiteľských sporoch nie je dôvod odchyliť sa od tejto ustálenej judikatúry, keď definícia dobrých mravov ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania, sa vzťahuje rovnako aj na spotrebiteľské vzťahy. Ustálená judikatúra v tomto smere rešpektuje a vychádza zo základných princípov práva, akými sú princíp právnej istoty, zásada rovnosti strán a rovnosti zbraní, zásada spravodlivosti, pri zachovaní zásady zvýšenej ochrany slabšej strany sporu.“

46. Podľa názoru odvolacieho súdu z okolností daného prípadu nevyplýva, že by uplatnenie námietky premlčania žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). V prejednávanej spore totiž okolnosti tohto prípadu nie sú takej výnimočnej povahy, ktoré by spôsobovali prelomenie týchto zásad, kedy by bolo možné dôjsť k záveru, že vznesenie námietky premlčania žalovaným by bolo možné považovať za rozpor s dobrými mravmi. Žalobca sa svojím postojom dostal do danej situácie, a tým sa vystavil právnym dôsledkom, spočívajúcim v premlčaní ich práva na uplatnenie práva vydania bezdôvodného obohatenia.

47. Odvolací súd konštatuje, že úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z bezdôvodného obohatenia vo výške 867,53 Eur od 02. 03. 2018 (deň po doručení žaloby, viď doručienka č.l. 19 spisu) do zaplatenia, keďže žalobca pred podaním žaloby nepožiadaval žalovaného o plnenie (o vydanie bezdôvodného obohatenia), pričom čas splnenia (vydania bezdôvodného obohatenia) medzi stranami nebol dohodnutý ani ustanovený právnym predpisom, resp. určený v rozhodnutí, preto žalovaný bol povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadaval (§ 563 OZ).

48. S prihliadnutím na petit žaloby, ktorým sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 512,16 Eur a na námietku premlčania vznesenú žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu podľa § 100 ods. 1 OZ, žalobcovi vznikol nárok jedine na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 867,53 Eur s príslušenstvom, preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 867,53 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 867,53 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia (časť prvého výroku), potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 644,53 Eur (1 512,16 Eur - 867,53 Eur) s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 644,53 Eur od 02. 03. 2018 do zaplatenia (časť prvého výroku) zmenil (§ 388 CSP) a žalobu v tejto časti zamietol.

49. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia 395 ods. 2 CSP, podľa ktorého: „Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.“

50. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. Odvolací súd konštatuje, že žalobca mal konaní úspech v rozsahu 57,37 % a žalovaný v rozsahu 42,63% ($100\% \times 867,53 \text{ Eur} : 1\,512,16 \text{ Eur} = 57,37\%$; $100\% - 57,37\% = 42,63\%$). Žalobca mal čistý úspech v rozsahu 14,74% ($57,37\% - 42,634\% = 14,74\%$), preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 14,74 % podľa ustanovenia § 256 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

52. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd uvádza, že v tomto odvolacom konaní mal žalobca úspech v rozsahu 57,37 % a žalovaný v rozsahu 42,63% ($100\% \times 867,53 \text{ Eur} : 1\,512,16 \text{ Eur} = 57,37\%$; $100\% - 57,37\% = 42,63\%$). Žalobca mal čistý úspech v rozsahu 14,74% ($57,37\% - 42,634\% = 14,74\%$), preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 14,74 %, podľa ustanovenia § 256 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

53. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (druhý výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP)

55. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).